

Přijmi svou hříšnost, Já tě neodsuzuji...

Přijmout svou hříšnost, co to je za výzvu? Je to vůbec možné? Bez přijetí Krista jako blízkého přítele máme my lidé sklon vinu bagatelizovat, vysvětlovat ji nepříznivými okolnostmi, nebo přesunout část viny na někoho jiného. Bez přátelství s Někým silnějším jsme jen stěží schopni přijmout pravdu o sobě. Poznání vlastní hříšnosti, bez možnosti schovat se do Boží náruče přináší obvykle sebe-odsouzení, sebe-odmítnutí. Proto

ruku v ruce s růstem naší osobní víry a důvěry v Krista, roste i naše pravdivost v poznání svých chyb, přijetí svých slabostí a schopnost opravdové lítosti. A naopak, díky poznání vlastní slabosti, prožitku odpuštění roste i náš vztah a důvěra ke Kristu.

Pamatujme, že On nás miluje i s našimi chybami. Dá se říct, že Bůh s našimi zlovyky, sobectvím a strachem počítá, a nezastavuje se u těchto okamžiků. On právě v těchto našich životních kotrmelcích jde s otevřenou náručí, aby ošetřil naše šrámy. To je to první, o co Mu jde, abychom neutekli od pravdy o sobě, a nezůstali se svou vinou sami. Jediné, co nechává v těchto chvílích na nás, je malý krok důvěry, abychom Mu podali ruku, schoulili se do Jeho náruče, sedli si vedle Něj beze strachu z odsouzení.

Plodem přijetí naší slabosti pak bude pravdivost a pokora, milosrdenství a vnitřní svoboda. Pojmenováním svých chyb se nestáváme dokonalými. Stáváme se ale pravdivými k sobě, milosrdnými k sobě i bližním, stáváme se blízkými Bohu a klíčí v nás takto rostlinka svatosti.

Samařanka z evangelního úryvku je tak fascinována Ježíšovou přítomností, že vyslovuje pravdu o sobě slovy: „nemám muže“. Nebrání se, když Ježíš pojmenovává její vinu: „pět mužů už jsi měla, a ten, kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi mluvila pravdu.“ Jako bonus po tomto zpytování svědomí a lítosti ji Ježíš říká: „Opravdoví Boží ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě.“ A protože pozváním ke vztahu s Bohem se její osamělost stává minulostí, proto má tato žena odvalu a chuť jít to říct i svým bližním.

Stejného pozvání, jako se dostalo této ženě, se dostává i nám. Jsme zváni, abychom k Bohu měli blízký vztah, byli pravdiví k sobě a od Něj čerpali sílu pro překonávání svých slabostí.

+ George